

СЛОБОДАН ЗУБАНОВИЋ

ТРЕБАЛО БИ ТО ДА ПРОЧИТАШ

ДОГОВОР ПРЕД ЛОВ

По Е. Фриду

*Док се мирис крина с вејџром
мџао са свињским измејом,
добро ојремљени ловци поћоше
на доџовор: шџа с мејом?*

*Недеља је, у цркви се пева.
И ловци поје уз вруће вино,
у блисџав зимски дан,
зебљиви пред новим чином.*

*Весело на џеџиру вијоре пера,
лејрџа ујокојен, бивџи, реј.
Пред њима склањају се, у вери
да моџу побећи уз цреј,*

*преко дрвећа и облака, иџиџе –
већ побегле из синоћњеџ мрака.
Окрећу од црних џеви лице
сунџокреџи жељни зрака.*

*Свеј умире или се рађа,
роса око подне исџари с џла.
У блисџав дан, по наређењу,
поће џенераџија џвећа зла:*

муницију поделите, ње поведоше;
ако имало више среће буде,
рече песник, убиће зеку или њвора.
После, ако се мора, и неке људе.

КРАТАК СУСПРЕТ С ЧАШИЦОМ

Хајдемо, пријатељи, још на само једно,
чулима својим да не дамо мира,
једни другима да викнемо њуре
док нас не ојозове власи (или лира).

Свеједно где обављамо њај чин,
који понекад сивори песника,
или личи на заборављени загрљај,
још боље – на лисање речника:

не морамо, чак, ипрати дужо
месито које нам њолико њреба
јер, ипросио, њо грлојомазање
можемо добићи испод неба –

ипред реке, на сиваници, ипод мостом,
на каквом киоску бедном,
заборављајући на животи соисивени,
у дану њрелейом а њако ледном.

Одајмо њочаси онима оицилим,
пријатељи, уз само још њо једно;
свеједно где, најважније је да
међу својима сагледамо дно.

Можемо њо учини и у шуми,
на њериферији, где радници љуле
сѡабла – ѡрејоручују песници –
за ѡаир, „вещала или фрале”.

МЕСТО ЗА РЕКЛАМУ

На овом месџу: ѿрекини чиџање
ѿесама из најбаналнијеџ разлоџа.
Све доџаџ ѿрочиџано, виџе-мање
може да ѿслужи у разне сврхе.

Изађи у џеџињу са сином и ѿсом.
Поџом иди у кујну, ѿѿиџ чај, кафу.
Не ходај једносмерно, крени осом,
ѿџо је идеално џрадско креџање.

Нарочиџо обраџи ѿажњу на Акџије!
Исеџи наџрадни куџон, уџиџеди
за добро јуџџро и дарове ѿприроде,
мисли друџачије (на оно џиџа вреди).

Намакни здрав осмех за џео живоѿи,
ѿробај најбоље од најбољеџ, не мисли
на суџџра, на сад, не мисли ни на џиџа.
Гледај ѿолице, види како се сџисли

сџџомаџи и жеље, новчаниџи и ѿеџле.
Крв и зној су ниџиџавне сџиџнице,
џлад је моџџор свеџски, најбољи,
ѿеџи од рукавиџе бачене у лице.

Мани се чиџања, ѿесама и ѿесника.
Свака сџвар је књиџа, разуми!
Узми ѿџо јаје свеџије од росе,
узми хрскаво, узми, само узми.

ДВЕ КЊИГЕ О БЕДИ

Она седи уза зид (ѿџу је аѿѿџека).
Руком дрџи деџџе и џуџлу,
у осмеху маџоне с некоџ лисџа
фламанскоџ сликара од ѿре 4 века:

ѿарче хлеба и 3 новчиџа ѿоред,
на ноџама чизме 2 броја веђе.

У даљини крст се злати и свејло
налик магли обмитава дрворед.

Нико не примећује њено лице,
зобрађено марамом, ни косу, масну,
шито крајевима на вејру вијори,
ко давно залеђене осмрјнице.

С дуге сиране, (прекошита айотеке),
он седи у пози сионског мудраца:
главу је погнуо да под качкејом
сакрије загуљиве мисли неке,

са шитањем – шита се одједном зби.
Гледа у сиотала своја посустала,
у чаратама из којих шитање вири.
Као на сцени: to be or not to be.

Погледују се они, слични зиду шом,
од којеџ ослонац имају и израже:
да се ослободе самилости јушра.
И да нови живој ошочне ушом.

ПРЕД НОВИНАРНИЦОМ У ДУБОКОЈ ПРОВИНЦИЈИ

Сваке суботе устајем рано,
пре него мрак оде у мрак.
Журно хитам улицом – штамо
где продају културни додашак.

Долазим кући, још у шом мраку,
који је одувек био практичан.
Комције ме познају по кораку.
Укућани знају да сам начитан.

И док свејло шек засвејлуца,
узимама маказе, ко кројач сирари,
сиреман да мушперији, док муца
наруџбу, објасним сушину.

Исецам радо рубрике неке,
рецимо: из песничких рукописа.
Чијуље прогласим за далеке,
уз огласе, у подне, пијем вино.

„Кад видим песника, пожелим
да се окујам” – давно ми рече шеф.
А песник један – да не скујљам
исечке јер то је прави зрех.

Будим се изненада ноћу –
нема никог да ме у том сиречи.
И мислим да ли све то вреди,
и куд несћају изговорене речи.

ИСКУСТВА СТАРОГ ПОДРУМАРА

За Р. Ђ.

То би требало овако да се зна:
огледало лако прејозна лице,
овца по нечему памћени јагње,
мисли и вољу оћкрива винце;

шћавице, шћо презан носи у срицу,
то се пијаном у усћима прелама.
Лоце вино не само да сличи него:
мајка је избрисаним посветама.

Док се сјравља немај брига,
каце и бурад припреми без муке,
онако као кад чисћици библиотеку:
сваки зрозд проћусћи кроз руке.

Песник вели да вино, слично звезди,
оћисује ћућању – имај то на уму.
Не заборави на бивце пријаћеље.
На чисћоћу и свећлосћи у подруму.

И још: док вино прощици неумерено,
зайамћи – ћонуди ћиће болеснику,

онима у нужди, да забораве сиротињу,
стирима да се врати деињем лику.

Сагни се лепо, сад, да ти у уво
нашем истину – не смем наглас
јер одјек имају празна бурад:
није све у вину, реч је сас.

ОГЛЕД О ПОРЕКЛУ КЊИГЕ

На годишњицу НАТО бомбардовања,
ноћу пред ноћу, шетајући касно,
улицом која на зробље дуго хиља,
у тамној тишини све постане јасно –

пребало би оно, одавно, да прочишћаш:
онај песник је био сасвим у праву,
кад се латио тема око сеоба,
Ипак и свега што оштра жлаву

бачену у плави бескрај, празнину кружа.
Чини нам се мало је мирних дана,
кад у свима има воље за сваким
и добро се види – небо нема рана.

Често, ако дозволи време, а обузме сећа,
у жакећу боје која имитира леску,
умем да кружом двојке правим круж,
сличан оном што је црпан на песку.

Језик пружи утеху пре него песма.
Мрак често осветли више него светило.
Прозајници, лагано, иду кућама;
сутира се већ договара с пейлом.

Кад великим очима зледаш сићан живој,
кажу књиже, узалуд је да скишаш –
ако си попроцио паир, време и месито.
Требало би оно, одавно, да прочишћаш.

(Из рукописа *Требало би оно да прочишћаш*)